

mens vi møjsommeligt bringer gælden ned. Man synes måske i virkeligheden, at det er for meget, at vi rent faktisk gør det, vi har sat os som mål, og endda lidt mere.

Men som sagt er jeg sådan set alligevel meget tilfreds med, at konklusionen er, at det går godt med den danske økonomi, og vi har jo også styr på den. Det var jo sådan, at da den tidligere regering havde magten, overskred man hvert år det aftalte med kommuner og amter med 4 mia. kr., men siden 2001 har overskridelsen i kommuner og amter i gennemsnit været 1,5 mia. kr. om året mere end aftalt. Det er mindre end en tredjedel end tidligere, og det er glædeligt, at det er nedfældet i kommuneaftalen for næste år, at kommunerne og regeringen er enige om, at det er nødvendigt at etablere en mekanisme, der sikrer bedre aftaleoverholdelse. Selv om 1,5 mia. kr. kun er en tredjedel af, hvad det var tidligere, er man enig i, at det ikke går på sigt, hvis man ikke i højere grad er i stand til at overholde aftalerne.

Så er der talt meget om de tekstanmærkninger, som jo egentlig er ændringsforslag til finansloven. Hr. Frank Aaen taler om, at det er en fodnote, men det er det ikke, og i øvrigt vil jeg sige, at så skulle det være en af de største fodnoter, jeg har set. Den er på næsten to A4-sider, hvor det udførligt er beskrevet, hvad det i virkeligheden er for et rammesystem, vi ønsker.

Vi har indgået en aftale med kommuner og amter om, hvor stort et råderum der er plads til i dansk økonomi i 2006; hvor meget der er mulighed for at anvende med det konjunkturførløb, vi ser foran os, og med det, der er sat af til forbedringer for børnefamilierne, til amternes kræft-handlingsplaner og til ældreområdet osv. Kommunerne kender forslagene, og der er lagt en ramme for, hvor mange penge det er ansvarligt at bruge. Budgetterne er analyseret, og vi har fastsat i kommuneaftalerne, hvad det er ansvarligt at bruge.

Vi sagde til kommunerne på vores første fælles møde den 22. november, at vi ville foreslå dem at genåbne budgetterne. Hvad siger kommunerne til det? De sagde, at det ville de ikke modsætte sig, fordi der var en fælles forståelse af, at hvis man ikke er i stand til at overholde de aftaler, som er indgået, er aftalesystemet i virkeligheden væk. Det kan godt være nødvendigt, når der er 271 kommuner, men det bliver mange gange mere nødvendigt, når vi får 98 store kommuner, hvor det i virkeligheden vil slå meget voldsomt igennem, hvis der sker et skred. Der-

for er der en fælles forståelse af, at hele det unikke system, vi har i Danmark, må bygge på, at aftaler overholdes.

Hensigten er, at kommunerne selv retter tingene op, så samspillet mellem Sammenlægningsudvalgets kompetence og de enkelte kommuner sikres, og kommunerne kan vende tilbage den 15. februar eller kort tid efter og sige: Nu er problemet løst. Nu har vi lavet en korrektion og er inde på det spor, som har været lagt. Så bliver alle glade, for så har aftalesystemet i virkeligheden vist sin styrke.

Kl. 15.55

Jeg vil blot sige, at hvis det er sådan, at der sker massive overskridelser, vil konsekvensen blive, at den mekanisme, vi i givet fald skal aftale for de efterfølgende år og som kommer til at gælde i fremtiden, bliver af en anden art. Ingen kan jo have interesse i, at den danske økonomi i virkeligheden kuldsejler, når vi bestræber os på at anvende det maksimalt mulige inden for en forsvarlig ramme i et samarbejde med kommuner og amter.

Hvad bliver så virkningen af ændringsforslaget? Folketinget kan jo stemme nej til det, og nogle siger, at det jo er ligesom i salig Estrups dage. Det er rigtigt, at Estrup er salig, men sagen er jo, at dengang fulgte man ikke Folketingets flertal. Der var ikke indført parlamentarisme. Her kommer der et ændringsforslag på linje med dem, som andre partier stiller til finansloven – i øvrigt af meget mere vildtgående art – og som Folketinget kan tage stilling til.

Det er ydermere præciseret, at når tilbagemeldingerne kommer fra kommuner og amter, vurderer og analyserer regeringen tallene og tager en drøftelse med de kommunale organisationer, hvorefter der fremsendes et orienterende aktstykke til Finansudvalget om, hvad vi mener, der skal gøres på baggrund af tallene. Så kan Finansudvalget sige: Nej, vi ønsker ikke at give regeringen mandat til det, og vi ønsker ikke. Så vil jeg med det samme give det løfte, at hvis et flertal i Finansudvalget siger, at det ikke ønsker, at regeringen gennemfører det, vil vi heller ikke gennemføre det. Det er helt klart, og det er altså i modsætning til Estrup, som nok ville sige, at han var mere salig dengang, end han ville have været i dag. Det er historikken, og der er egentlig ikke mere i den, end at det er Folketinget, der bestemmer. Ingen over og ingen ved siden af Folketinget. Jeg lever med det, og det er sikkert også klogt.